

## SIMON, DIE PETRUS WERD 8.

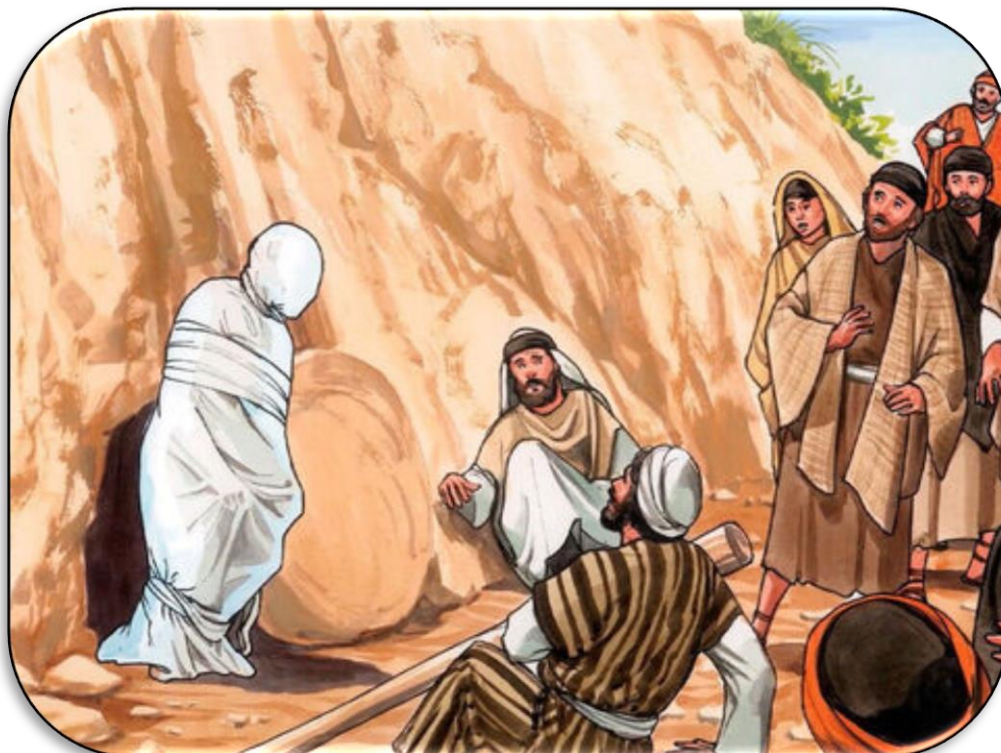
In Mattheüs 17:22 e.v. lezen we: 'Terwijl zij samen in Galilea verkeerden, zei Jezus tot hen: De Zoon der mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen, en zij zullen Hem ter dood brengen, en ten derde dage zal Hij opgewekt worden. En zij werden zeer bedroefd.'

Toen de discipelen dat hoorden, toen wisten ze het niet meer. De tegenstellingen waren zo groot. Hun dagen werden gevuld met mensen, die blij en dankbaar waren, omdat ze werden genezen door de Heere. Dan waren zij ook blij. Maar volgens deze woorden van de Heere zou alles op niets uitlopen, terwijl hun verwachting juist zo groot was.

We merken nu, dat Petrus niet meer reageert, zoals hij dat enkele weken geleden deed. We moeten echter niet denken, dat hij nu de Heere wel begreep en Zijn komen zal hij net als de anderen ook niet hebben begrepen. Toen ze van de berg Thabor liepen, had de Heere tegen de drie gezegd: 'Wat jullie hebben gezien en hebben meegemaakt, daar mogen jullie niet over praten met de anderen, voordat Ik uit de dood ben opgestaan.' Dat hoorden ze wel, maar ze begrepen er niks van: 'Uit de doden op staan?'

In Marcus 9:10 lezen we: 'En zij hielden dit woord vast en trachten onder elkaar te weten te komen, wat het was, uit de doden opstaan.' Dat geeft toch duidelijk aan dat het begrip 'opstanding uit de dood' voor hen onbekend was. Was de oorzaak daarvan gelegen in het feit, dat zij Galilese mannen waren? Het zou kunnen.

We weten wel, dat zij door de orthodoxe Joden werden beschouwd als halve Joden. In Johannes 1:47 staat: 'Kan uit Nazaret iets goeds komen?' Maar in Johannes 11:24 zegt Marta: 'Ik weet, dat hij (haar broer Lazarus) zal opstaan bij de opstanding ten jongsten dage.' Dit is een andere mening dan de discipelen hadden, dat verschil is duidelijk.



Wat wij er van kunnen leren, is dat dit geloof van Marta, de orthodoxe Jodin, de opstandingsbelijdenis van de Reformatie is. Het is echter een belijdenis, die niet past bij de Gemeente van Jezus Christus. Die luidt: Jezus zal al de Zijnen, die al gestorven zijn, en zij die leven, op een door God bepaald ogenblik opwekken en hen een verheerlijkt lichaam geven en uit deze wereld wegrukken.

Als dat is gebeurd, zal Hij Zijn toornvolle straffen over deze wereld uitstorten, om daarna Zijn Koninkrijk te stichten op de gezuiverde wereld voor 1000 jaar. Daarna zal het einde van deze schepping er zijn. Dan scheidt Hij alles nieuw. Dit was in de tijd van de Evangelieën een verborgenheid, die aan Paulus geopenbaard is geworden. Als we nu hierbij ook nog bedenken, dat deze drie uitgekozen discipelen een groot geheim hadden voor de andere discipelen, dan is de verwarring voor hen dus compleet.

In Marcus 9 lezen we dan vervolgens in vers 33: 'En zij kwamen te Kafarnaum en toen Hij thuis gekomen was.' Dit was nu zijn nieuwe woonplaats. Ook Petrus was verhuisd van Bethsaïda naar Kafarnaum. Waarschijnlijk vonden de mensen Petrus één van de hogere discipelen, of ze kenden hem beter dan de anderen, want we lezen in Mattheüs 17:24: 'Toen zij te Kafarnaum kwamen, traden de ontvangers van het hoofdgeld op Petrus toe en zeiden: Betaalt uw Meester het hoofdgeld niet? Hij zeide: Zeker wel.'

Ja, ja Petrus, je bent weer die snelle jongen, want dat had de Heere, zoals we verderop in deze geschiedenis lezen, nog niet gedaan blijkbaar. Petrus was misschien ook even thuis geweest bij zijn vrouw en misschien wel kinderen, dat weten we niet. Op weg naar het huis van de Heere Jezus, misschien maar drie straten verderop, was hij aangesproken door enkele belastingambtenaren. Ach, al lopend geef je dan die lui antwoord. Het waren allemaal van die onderkruipers, van die Rome gezinde figuren. Die hoef je toch niet zo netjes te behandelen, wel nee, klaar.

Wij weten niet welk voornemen Petrus gehad heeft, toen Hij bij de Heere binnen stapte. Misschien was het voor hem een bijkomstigheid of hij was het al weer vergeten. Ik stel me zo voor, dat Petrus was gaan zitten. Jezus is hem echter voor, want we lezen vervolgens in Mattheüs 17:25-27: 'En toen hij thuis kwam, was Jezus hem voor met de vraag: Wat dunkt u, Simon? Van wie heffen aardse koningen rechten of belasting? Van hun zonen of van de vreemden? Toen hij (Petrus) zeide: Van de vreemden, sprak Jezus tot hem: Zo zijn dus de zonen vrij. Maar opdat wij hun geen aanstoot geven, ga gij naar de zee, werp een vishaak uit en de eerste vis, die bovenkomt, grijp die. En wanneer gij zijn bek opendoet, zult gij een zilverstuk vinden. Neem dat en geef het hun voor Mij en voor u.'

Mijn lezer, dit is zo'n kleine en mooie geschiedenis, maar voor Petrus zo'n afgang. Probeer je eens voor te stellen: Petrus kwam binnen en de Heere geeft er blijk van, dat Hij precies wist, wat hij daar buiten tegen die tollenaars had gezegd. Au Petrus! Dan de vraag, die hem was gesteld: Betaalt uw Meester belasting?' 'Zeker wel!'

'Maar Petrus, je hebt toch al beleden, dat Hij Gods Zoon en de Messias was. Wat heb je al veel kunnen zien, zodat je zeker kunt weten, dat Hij het wer-

kelijk is. Nu geef je iemand antwoord, die het heeft over uw Rabbi. Maar Petrus toch, je moet toch ook getuigen. Vooral tegen de ongelovigen moet je dat doen. Maar nee hoor, je loopt gewoon door en je geeft een verkeerd antwoord. Niks aan de hand toch? Maar Petrus, je kent je Heiland nog niet, want Hij weet alles en Hij kan alles.'

Ziet u mijn lezer, dat Petrus met een goede Meester te doen heeft. Weer leert Hij hem gehoorzamen op een bijzondere een wijze: 'Petrus pak maar een hengel en loop naar de zee.' Petrus, een beroepsvisser met waarschijnlijk 2 schepen in eigendom samen met zijn broer Andreas en hun vader Jona, loopt de berg af en komt bij de zee. Hij zal daar waarschijnlijk wel niet alleen zijn geweest. Er zijn nl. altijd wel mensen op het strand.

Ziet u hem mijn lezer, die reder en visser? 'Hoi Petrus, ook even tijd verdrijven, even een visje vangen?' Hij zegt natuurlijk niks, haalt zijn schouders op en gooit de haak in zee. En hup, binnen de kortste keren haalt hij er een vis uit. De vis meenemen naar huis? Nee! Hij knielt bij de vis en doet zijn bek open, want dat heeft de Heere gezegd. En jawel hoor, in de bek van de vis zit een zilveren stater. Een stater is 4 drachmen en iedereen moest 2 drachmen aan belasting betalen. Wat had de Heere ook alweer gezegd: 'Neem dat en geef het aan de tollenaar, het is precies genoeg voor jou en voor mij. Wat zal Petrus vervolgens met die vis hebben gedaan? Ik denk, dat hij de vis in het bijzijn van andere mensen ook weer teruggezet zal hebben in zee.

Mijn lezer, dit was speciaal onderwijs voor Petrus door de Grote Leerraar, maar ook een herhalingsles. Die wonderbare visvangst van enkele weken geleden was hij nog niet vergeten. Hoe kun je vergeten als je met je eigen ogen heb gezien, dat de vissen zijn Meester gehoorzamen en dan nu deze vis weer.

Wij moeten goed onthouden, dat de Heere alles weet. Dat benauwt ons niet, maar dat geeft ons rust. Zelfs dat snelle leugentje van Petrus had Hij gehoord. 'Gehoord?' zult u vragen. Ja gehoord, want Hij hoort alle dingen, Hij ziet alle dingen en Hij weet alle dingen, en... al eerder dan u!

Misschien was het enkele dagen later, we weten het niet, maar dat is ook niet van belang, anders zou het in de Bijbel staan, zijn de discipelen weer in het huis van de Heere te Kafarnaum. Volgens Marcus 9:33 vraagt Hij hun dan: 'Waar hebben jullie onderweg hierheen met elkaar over gesproken. Ze zwegen, want ze hadden onderweg met elkaar gesproken over het feit wie van hen toch wel de meeste was.

Jezus gaat erbij zitten! Ja, daar heb je het al! Misschien hadden de drie wel het gevoel apart te zijn. Misschien hebben we verschil in rang, in positie, in aanzien. Zo'n geest kan een bodem gevonden hebben bij de drie, maar net zo goed ook bij de negen anderen, maar dan uit jaloezie. Maar de Heere gaat zitten. Mooi hè, zo'n leraar, die zegt: 'Als er vragen zijn, ga dan eerst even zitten en vertel mij eens rustig, waar je mee zit.'

Of ze zijn gaan zitten, dat lezen we niet, wel dat de Heere ging zitten. Daar staan ze dan met zijn twaalf met een mond vol tanden. De spanning is te snijden. Zal Hij gaan vertellen wie de belangrijkste zijn? En dan? Blijkbaar is er op dat moment een kind in de kamer en dat kind wordt voor de 12 mannen en

de andere aanwezigen een kink in de kabel. Heel hun verstandelijk gedachtengoed stort in elkaar als een kaartenhuis. De Heere Jezus, Gods Zoon, de Messias gaat het kind naar Zich toe halen en omarmt het.

Ziet u het gebeuren mijn lezer. Wat een kerkdienst hè? Dan gaat de voorganger het Evangelie verkondigen. Hoe lang zal dat gaan duren? Nu luister maar mee, Hij gaat spreken en zegt volgens vers 36-37: 'Hij nam een kind en plaatste dat in hun midden, omarmde het en zeide tot hen: Wie een van zodanige kinderen ontvangt in mijn naam, die ontvangt Mij. En wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem, die Mij gezonden heeft.'

Einde van de dienst, geen collecte, geen pepermuntje, geen thema, geen indeling van de preek met punt 1, 2 en 3, en dan nog de nabetrachting. Of zo u wilt de toepassing. Eigenlijk hoef je voor zo'n preek ook niet naar de universiteit. Soms vragen wij ons wel eens af: 'Waar gaat het nou eigenlijk om in de dienst.' Moet Gods Woord lieflijk worden gebracht of is Gods Woord confronterend?

De vraag, die zij hadden, was, weet u nog: 'Wie is toch de meeste?' Daar staan ze dan, die 12 beschaamde mannen. Hen wordt geleerd maar ook ons, dat het niet gaat om de mate van kennis of om de bekwaamheid of kerkkleur of noem de hele rits maar op. Nee, het gaat om geloven als een kind. Er wordt niet bedoeld kinderachtig, maar eenvoudig en helder. Een Bijbel dus zonder 'jamaars' snapt u?

Dat de discipelen zich schuldig voelden is te begrijpen, en bij Petrus is dat blijven hangen. Enige tijd later vraagt hij aan de Heere volgens Mattheüs 18:21-22: 'Heere, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven? Tot zevenmaal toe? Jezus zeide tot hem: Ik zeg u, niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventig maal zevenmaal.'

Dan gaat de Heere in de volgende verzen zijn antwoord verklaren met een passend beeld. Wat een antwoord hè, mijn lezer. Hij moet die ene broeder, die iedere keer weer in de fout gaat, 470 keer vergeven. Wat zal Petrus met dat antwoord gedaan hebben, en waar ging het bij hem eigenlijk om? Wij weten het niet. Geldt dit antwoord nu ook voor ons? Jazeker wel.

Wat is vergeven eigenlijk? In vergeven zit het woord geven en dat is het eigenlijk. U geeft iets waar de andere partij u om vraagt. De Bijbel leert ons in 1 Johannes 1:9: 'Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven!' Die twee, belijden en vergeven zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden. Er moet dus schuld zijn enerzijds en de ander vergeeft de schuld, of neemt de schuld op zich of neemt de schuld over.

Het punt 'belijden' gaat echter veel verder dan 'sorry' zeggen. Belijden is met name noemen. Als wij de Heere om vergeving vragen, dan hebben wij eerst tegen Hem gezegd wat de fout was en dan volgt het om vergeving vragen. Mag ik het eens heel plat schrijven? Als ik aan het einde van de dag de Heere vraag: 'Vergeef mij wat deze dag niet goed was', dan kan het zijn dat de Heere zou wachten, op hetgeen wat u dan fout heeft gedaan met name te noemen.

Dan kunnen we het woord 'vergeven' ook nog uit elkaar trekken in ver - geven. Dan komt er te staan: geven gaat ver! Dan komen we dus ook bij die 470 maal van de Heere. Wel moeten we vermelden, dat van een ieder die opnieuw

geboren is, de zonden zijn vergeven. De zonden, die gedaan zijn, en die nog gedaan kunnen worden. De opnieuw geboren mens zal iedere dag om heiliging en reiniging vragen van het nieuwe leven, dat hij heeft ontvangen. Petrus zal nog veel keer aan dit antwoord van de Heere hebben gedacht. Een eigenschap van driftige mensen is, dat zij gauw brokken maken in hun omgang met anderen.